

Eenzaam

door Liza Noteris beeld Bob Bronshoff

Eens en voor altijd: mijn ideologische affiniteit geldt D66 en GroenLinks. Uiteraard met slagen om de arm: welke zelfdenker zit de confectie-ideologie van een politieke partij nou wel als gegoten? D66 is me altijd te veel marketing en te weinig inhoud geweest, terwijl GroenLinks naar mijn smaak bij tijd en wijle te veel in oud-linkse reflexen schiet.

Ik voelde me ideologisch dan ook flink in de kou staan toen ik donderdagmiddag in Freddy's Bar in de Amsterdamse Doelenstraat van twee journalisten vernam dat Pechtold en Sap op het punt stonden hun handtekening te zetten onder een bezuinigingspakket van elf miljard euro om het kabinet te helpen in 2013 alsnog het begrotingstekort onder de drie procent te krijgen. Hoe haalden ze het gvd in hun hoofd!? Waar antiheld Wilders met zijn affreuze migratie- en integratiepolitiek tenminste nog het gezonde verstand had om bezuinigingen midden in een recessie om koopkrachtredden af te schieten, daar betoonden mijn ideologische avatars zich hoerig genoeg om het vege lijf van De Jager en Rutte te redden in ruil voor wat ideologisch strooigoed: goedkopere zonnepanelen, hogere steenkoollasten, geen bezuinigingen op Afrikaanse armenhulp, een hogere bankentaks en meer van dat soort gepiel in de marge.

Waarom Rutte en De Jager in Brussel niet lekker laten bengelen en tot kotsens toe genadebrood laten vreten? Het is per slot van rekening hun eigen boertige hufterigheid geweest die hun geen enkele fatsoenlijke diplomatieke aftocht bood? En wat doen die schamele linksnijdige symboolbezuinigingen er helemaal toe? GroenLinks en D66 zijn toch niet opgericht voor cultuursubsidies, natuurbeleid, ontwikkelingssamenwerking en speciaal onderwijs? Waar is het grote plaatje, dames en heren?

Maar politiek, journaillie en electoraat dachten daar anders over. Eindelijk onder het juk van Wilders vandaan, eindelijk heeft het fatsoen gezegevierd, eindelijk normale politiek, eindelijk daadkracht, eindelijk betrokkenheid bij de publieke zaak! Mijn timeline stond vol loftuitingen aan het adres van Sap en Pechtold. Moed, gezag, realisme en staatsman/vrouwschap werden hun toegeschreven. Ook de kranten en talkshows waren lyrisch. Zelden heb ik mij politiek eenzamer gevoeld. Hoezo moed? Goedkoop opportunisme. Hoezo gezag? Pure stupiditeit. Hoezo landsbelang? Linkse bijtjesdag. Maar als de golf van opluchting zo tsunamisch over je heen dendert, moet je verdomd stevig in je schoenen staan. Ben ik nou zo slim of is de rest zo dom?

Volgens mij is dat Kunduz-akkoord namelijk een gruwelijke miscalculatie. Keynesianisme is in crisistijd geen ideologie maar pragmatisch crisismanagement. Hoe komen D66 en GroenLinks – toch geen partijen die je zou verdenken van friedmaniaanse sympathieën – erbij om in ruil voor linkse spiegeltjes en kralen begrotingsevenwicht heilig te verklaren? En dat op het moment dat internationaal steeds meer twijfels groeien over de Berlijnse crisisstrategie. GroenLinks en D66 hadden hun politieke gewicht ook kunnen gebruiken om in Brussel een groeiagenda van de grond te krijgen. De tijd is er met de aanstaande

verkiezing van Hollande rijp voor. Europese burgers zouden dankbaar zijn geweest. In plaats daarvan lieten ze de belangen van eigen vrindjes in kunst, cultuur, natuur en ontwikkelingswerk prevaleren.

In Nederland gaat het nieuwe akkoord onherroepelijk een economisch drama veroorzaken. Dat was al zo met het Catshuis-akkoord waar Wilders zijn handtekening niet onder wilde zetten. Maar het is zeker zo met het Kunduz-akkoord dat ook nog eens nieuwe vervangende bezuinigingen moet vinden voor de linkse cadeautjes van VVD en CDA. De precieze koopkrachteffecten worden op dit moment door het CPB doorgerekend. Beter zal het niet worden, beloof ik u, slechter wel.

En dat brengt mij bij de belangrijkste miscalculatie. Het akkoord is natuurlijk een afspraak voor de vaak; een retorisch gebaar bedoeld om Rutte en De Jager vier maanden lang met geheven hoofd door het Lipsiusgebouw te laten schrijden. De electorale lakmoesproef is op 12 september. PVV, SP en PvdA worden nu op basis van peilingen en electorale opluchting als verliezers weggezet. Maar wat als de eurocrisis verder escaleert en als nieuwe bezuinigingen de Nederlandse economie verder beschadigen? Niet onwaarschijnlijk.

En daarmee is de steun van Sap en Pechtold niet zonder gevaar. Wie va banque gaat moet niet vreemd opkijken als de tegenstander met de poet aan de haal gaat. In ieder geval is het veel te vroeg om Wilders, Roemer en Samsom definitief af te schrijven.

